

eller Medhjælper for den stedlige Politimester; en sideordnet Myndighed med Politimesteren kunde han naturligvis ikke faa, og saa ser jeg ikke, at han egentlig kunde være Politimesteren til større Nytte end en dygtig Politibetjent eller en dygtig Overbetjent; jeg kan ikke se Forskellen, der kan fremkomme i de to Stillinger. Saa kunde jeg bedre tænke mig, om der var stillet et Ændringsforslag i Overensstemmelse med Flertallets Stilling i forrige Rigsdagssamling, at der i Spidsen for Korpsen skulde være en Politichef. Naar han saa fik den Løn, Landstinget forrige Aar havde tiltænkt en saadan Embedsmand, vist en Begyndelsesløn af 5,000 Kr. stigende til 7,000 Kr., eller maaske en endnu højere Løn, kunde jeg tænke mig, at man dertil kunde faa en saadan Dygtighed paa Politivæsenets Omraade, at han i Kraft af sin Dygtighed skabte sig en saadan Autoritet, at han kunde blive de stedlige Politimestre til en virkelig Hjælp ved en Undersøgelse og altsaa ikke faa en under Politimesteren underordnet Stilling. Men jeg anser det ikke for fornødent at oprette et saadant Embede. Det er noget nyt, som her skal prøves, og der synes jeg, det er bedst at tage Erfaringerne fra Livet. Viser det sig da, at en saadan Embedsstilling vil være nødvendig eller heldig, vil jeg naturligvis aldrig vige tilbage for at komme med Forslag derom. Men jeg synes, at man skal indhente Erfaringer fra Livet, før man opretter nye Embeder. Jeg tror i øvrigt, hvis der bliver Enighed om denne Lov i det hele taget mellem Udvalget og Ministeriet, at vi saa ogsaa komme over disse organisatoriske Bestemmelser. Thi der kan jo ikke være Tale om noget Principspøragsmaal der, og jeg synes nok, at man der kunde gøre Forsøget, naar jeg lovede at komme med nye Forslag, hvis der viste sig at være Trang dertil. Jeg kunde saa meget mere have tænkt mig, at der her i Kap. II. var blevet stillet et Ændringsforslag af en ganske anden Beskaffenhed, nemlig et Ændringsforslag om, at det var for lidt at have 36 Politibetjente. Der er jo nemlig her en Modsatning i Forhold til Landstingets Stilling forrige Aar; da vilde man have et Korps paa 150 Mand. Jeg tror nu ikke, at det vil være heldigt, og det hverken under vor nuværende Retspleje eller under den nye. Thi atter der mener jeg, at alt dette skal prøves, og hvis man straks kommer med et Korps paa 150 Mand, tror jeg ikke, at der vil være Anvendelse for saa mange, at der lige-

frem kunde skaffes Arbejde til dem. Er der nemlig noget, der er vigtigt, naar man organiserer noget nyt, da er det, at man straks kan give Folkene tilstrækkeligt at bestille, for ellers fører det gerne til noget ondt, og saa vil det kunne virke til Demoralisation i hele Politikorpsen. Begyndte man med et Politikorps, som havde en passende Størrelse, som jeg mener disse 36 ville være — men man kan jo altid diskutere, om det skal være 36 eller nogle Stykker flere eller færre — saa mener jeg, at det er tilstrækkeligt, saa begyndte man paa en passende Maade, og saa tror jeg, at der straks kunde være tilstrækkeligt Arbejde til dem, og saa kan man altid senere forøge Antallet. At Forøgelsen sker ved særlig Lov, har jeg selvfølgelig ikke det ringeste imod, men naar der er skrevet i Lovforslaget, at det kan ske paa Finansloven, saa er det kun, fordi jeg har optaget disse Ord fra det ærede Udvalgs Betænkning forrige Aar. Men jeg tror atter, at man skal sande de Ord, som staa i Betænkningen fra forrige Aar, om end under andre Forhold, at hvor stort et saadant Statspoliti skal være for at gøre Fyldest, vil først Erfaringen endelig kunne bevare. Jeg tror ikke, at man kan sige, at det maa være mindst 150, saaledes som det blev sagt forrige Aar. At Politimestrene ude i Landet sige det, imponerer mig ikke, jeg forstaar godt, at de helst ville have saa mange, som de kunne faa. Atter der tror jeg, at Betænkningen fra forrige Aar har fuldkommen Ret, det er Livet, der skal vise, hvor mange der er Brug for. Hvis det viser sig paatrængende nødvendigt, kan der komme flere. Men en Indvending paa dette Punkt er altsaa ikke fremsat fra Udvalgets Side, og der havde jeg egentlig nærmest ventet, at Angrebet vilde blive rettet, men jeg forstaar, at de ærede Medlemmer ikke have villet gøre det, fordi en saadan Forøgelse vilde nemlig medføre en meget stor Udgift.

Den ærede Ordfører sluttede sine Bemærkninger til Kapitel II. med disse Ord, at man ingen yderligere Udgifter vilde have, før Finanserne virkelig vare i fuldstændig Orden, og at det ikke var forsvaret at paadrage Staten større Udgifter. Ja, den Tanke har selvfølgelig staaet mig ganske klar, da jeg lod Forslaget udarbejde, og Kapitel III. er netop et Udtryk for denne Tanke. Jeg saa, at jeg var i den Nødvendighed at maatte bringe Rigsdagen et Lovforslag, der nødvendigvis maatte paaføre Staten Udgifter, og jeg søgte da ganske naturligt om muligt sam-